

NOVEMBER

Matic Irman Kolar

November je za nami in zima nam je s prvimi snežinkami že pomahala v pozdrav. V tem mesecu smo se soočili z veliko novostmi. Najprej smo iz počitniškega vzdušja znova sedli v šolske klopi. Največja novost tega meseca pa je zagotovo samotestiranje. Čeprav smo se na začetku soočali z različnimi dvomi in vprašanji, smo novo rutino hitro osvojili. Vsi se zavedamo, da je to edina možnost, da zaustavimo virus. Ne glede na nove razmere smo veseli in cenimo dejstvo, da lahko »v živo« hodimo v šolo. V ozračju se čuti že tudi prvo vznemirjenje pred decembrom, ki bo zagotovo nepozaben in praznično razpoložen.

Ajda Oblak

Dogaja se ...

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Vsak tretji petek v novembru po vseh šolah in vrtcih po Sloveniji poteka tradicionalni slovenski zajtrk. Tudi naša šola ni izjema, zato smo si 19. 11. 2021 ob osmih zjutraj privoščili kruh z maslom in medom, skodelico mleka in jabolko. Projekt poteka ob svetovnem dnevu hrane. Vas živila, ki jih ta dan zaužijemo pri zajtrku, morajo biti pridelana v Sloveniji. Na

tašen način podpiramo lokalne kmete, čebelarje in se zavedamo njihove pomembnosti v družbi. Namen projekta je poudariti pomembnost zajtrka v našem vsakdanu.

Zdrava hrana nam zjutraj da energijo in le tako se lahko spočito in z dobro voljo podamo v dan, ki je pred nami.

Zato pa zjutraj zajtrkujmo in se slabe volje obvarujmo.

Ajda Oblak, 9. a

Intervju

NAJVEČJI IZZIV JE NAVDUŠITI UČENCE ZA FIZIKO IN MATEMATIKO

V letošnjem letu smo se učenci OŠ Mozirje lahko razveselili nove učiteljice. Anja Nadvešnik poučuje predmeta, ki vsem učencem nista ravno najljubša. Poleg matematike in fizike vodi tudi priprave na tekmovanje iz fizike in nam nudi dopolnilne in dodatne ure pri tem predmetu. Sama pravi, da je najtežji del poklica otroke navdušiti za fiziko in matematiko. V prostem času se zelo rada ukvarja z glasbo ali se poda v planine.

Že skoraj tri mesece ste na naši šoli. Kakšni so vaši občutki v tem času?

Občutki so zelo dobri. Že od vsega začetka šole sem se med vami počutila prijetno in sprejeto. Veseli me, da je v šoli kljub težkim razmeram zaradi virusa pozitivna atmosfera; ko pa bodo ti težki časi za nami, bo pa vse še boljše in lažje.

Kako je potekalo vaše šolanje? Kako to, da ste se odločili za ta poklic?

Do 7. razreda sem obiskovala OŠ Franca Kocbeka. Po ločitvi mojih staršev smo se preselili v Varpolje. Takrat sem morala zamenjati okolje in posledično tudi šolo, zato sem 8. razred obiskovala na OŠ Rečica ob Savinji. Po končanem 8. razredu je naša mami kupila hišo v Bočni in spet je sledila selitev in menjava šole, zato sem 9. razred potem obiskovala na OŠ Gornji Grad. Po uspešno zaključeni OŠ sem se vpisala na gimnazijo, na Šolski center Rudolfa Maistra Kamnik, in sicer na smer evropski oddelek. Na tem oddelku smo pri pouku imeli poudarek na drugem tujem jeziku. Pri meni je bila to nemščina. Imeli smo različne izlete in Erasmus mednarodne izmenjave v Nemčiji in na Švedskem. Bolj kot so šla gimnazijska leta proti koncu, bolj sem se nagibala k temu, da si želim upravljati delo, kjer bi imela stik z otroki. Že od OŠ

naprej pa sem bila navdušena tudi nad matematiko in fiziko, zato sem se odločila, da postanem učiteljica matematike in fizike. Po končani gimnaziji sem obiskovala Pedagoško fakulteto v Ljubljani, smer dvopredmetni učitelj matematike in fizike. Da je šolanje potekalo lažje, sem se preselila v študentski dom v Ljubljano. Po opravljeni prvi stopni študija sem se vpisala še na drugo stopnjo in zaključila študij z magistrsko nalogo, nato pa opravila še strokovni izpit in postala učiteljica.

Ste se že v osnovni šoli navdušili nad matematiko in fiziko?

Ja, oba predmeta sta me navduševala od samega začetka.

Omenili ste že, da se ukvarjate z glasbo. Poveste kaj več?

Am, ja, v petem razredu osnovne šole sem začela obiskovati glasbeno šolo Nazarje. Najprej sem se učila igrati električne klaviature, potem pa tudi saksofon. Kar kmalu sem začela igrati v mladinskem pihalnem orkestru. Leta 2007 pa sem se pridružila tudi kulturnemu društvu Godba na pihala Zgornje Savinjske doline. Zelo uživam v našem glasbenem ustvarjanju in na koncertih. Naše vaje potekajo ob petkih zvečer. Vaje so včasih naporene, ampak ves ta napor in trud je poplačan na naših »špilih« in koncertih. Rada sem del godbe predvsem zato, ker se tam zelo dobro razumemo in smo dobri prijatelji.

Glede na to, da veliko časa preživite v razredu in pripravah na učne ure, si gotovo najdete tudi čas, ki ga namenite »polnjenju baterij«.

Ja, vsak si mora vzeti čas, da si napolni baterije. Jaz si jih polnim s sprehodi v naravo, ob vikendih se rada povzpnem tudi na kakšno planino. Hodim na rekreacijo, na odbojko, pilates, ob sobotah zvečer pa igramo tudi namizni tenis. Včasih pa tudi preberem kakšno knjigo in pogledam serijo.

Kateri so vaši najljubši filmi in serije?

Najbolj rada gledam filme po resničnih zgodbah, ki se me vedno zelo dotaknejo, in pa filme režiserja Quentina Tarantina. Rada pogledam tudi kakšno smešno serijo. Med tujim humorističnimi serijami se mi najbolj dopadeta *Friends* in pa *The office*, med slovenskimi pa mi je zelo smešna *Ja, šef* - ta, čisto ta nova.

Glede na to, da spadate k mlajši generaciji učiteljev na naši šoli, me zanima, kaj menite o sodobni tehnologiji in uporabi le-te med učenci?

Sodobna tehnologija je lahko zelo uporabna. Ne vem, ali ste vedeli, da bomo lahko v prihodnosti s pomočjo telefonske aplikacije izvedeli, ali smo bolni. Umetna inteligenca lahko rešuje življenja. Da bi postavili pravilno diagnozo, morajo zdravniki pregledati celo vrsto različnih podatkov in posnetkov. Umetna inteligenca jim lahko zelo pomaga pri obdelavi podatkov in cel proces pospeši. Menim, da je lahko sodobna tehnologija zelo uporabna, če se ta uporablja v dobre namene. Zdi se mi dobro, da učenci uporabljate sodobno tehnologijo, upam pa, da pri uporabi le-te ne pretiravate. To

pomeni, da ne visite ves čas na telefonih, tablicah in računalnikih. Od uporabe smo lahko hitro odvisni in zasvojeni, zato je dobro, da na te stvari pazimo. Pomembno je tudi, da se zavedate pasti, ki jih prinaša medmrežje, in da ste varni pred njimi. Všeč mi je pa, da je v šoli prepovedana uporaba telefonov. Če te prepovedi ne bi bilo, bi zagotovo vsak izmed nas med odmori vsaj malce pogledal na pametni telefon, če je kaj novega na Instagramu ali pa na Viberju in na Snapchatu. Med poukom bi pa tudi ves čas vibriralo v torbah in motilo pouk. Ker je uporaba telefona prepovedana, ni teh motečih dejavnikov, posledično pa se vi med seboj bolj družite, več pogovarjate in ste zato med seboj še bolj povezani in dobri prijatelji.

S kakšnimi izkušnjami ste prišli na našo šolo in kaj se vam zdi pri vašem delu najzahtevnejše?

Preden sem prišla na OŠ Mozirje, sem poučevala na Srednji šoli tehniški strok Šiška v Ljubljani. Učila sem matematiko. To šolo obiskujejo predvsem fantje. Teh je okrog devetsto. Na celi šoli je bilo v lanskem šolskem letu samo pet deklet. Kar velika šola z velikimi fanti. Delo na srednji šoli je bilo zelo zanimivo, pestro, polno izzivov. Kar se mi pa zdi pri mojem delu najzahtevnejša, je pa to, kako navdušiti učence za fiziko in matematiko.

S čim bi se ukvarjali, če ne bi bili učiteljica?

Ukvarjala bi se z inštrukcijami fizike in matematike.

Ali najdete čas tudi za branje in če ja, katere zvrsti radi berete? Ali vam je katera knjiga ostala posebej v spominu?

Ja tudi za branje si vzamem čas, vendar se mi zdi, da bi temu lahko namenila več časa. Rada berem knjige za osebno rast in pa moja najljubša knjiga je Harry Potter.

Hvala za vaš čas in sodelovanje.

Ajda Oblak in Tjaša Veber

Prispevki za Besedičico

PIZZATTI PICA

Lorenzo je že nekaj časa najboljši kuhar daleč naokoli. Poznajo ga že vsi ljudje v deželi, pa tudi drugod. Zanj je slišala tudi plemiška družina Pizzatti.

Nekega dne so se, ne da bi prej naznanili svoj prihod, prikazali na vratih Curradovega dvorca. Ker Currado ni želel oporekati tako prepoznavni družini, jih je povabil naprej. Lorenzo se je ravno pripravljal na popoldanski spanec, ko do njega ves zbeگان

priteče Currado in mu reče: »Vstani lenuh, tvojega dela za danes še zdaleč ni konec!«

Lorenzo se je prestrašil in pozorno poslušal, kar mu je govoril Currado. Ko mu je rekel, da mora z neko specialiteto nasititi pet lačnih ljudi, je dejal: »Ampak gospod, zmanjkalo nam je vseh sestavin, ki jih potrebujem, da napravim vrhunsko jed.« »Znajdi se!« mu je zabrusil Currado.

Lorenzo je nejevoljno odvihral v kuhinjo, se preoblekel in začel metati sestavine v posodo. Želel je pripraviti prav poseben kruh, ampak se mu je ta ponesrečil. Domislil se je nove jedi s paradižnikom, vendar je bil ta premehak. V hladilniku je sicer imel še nekaj salame in sira, vendar iz tega ne moraš dosti narediti. Lorenzo se je ves obupan sesedel na stol. V hipu pa je pod svojo zadnjico začudil nekaj toplega. Usedel se je na svoj ponesrečeni kruh. Ta je bil sedaj sploščen. Tisti trenutek pa ga je prešinila briljantna ideja. Na pomečkani kruh je dal zmečkane mehke paradižnike. Nanje je položil še kose salame, nastrgal nekaj sira in nanj položil še nekaj mozzarelle. Na vrt je stekel še po začimbe ter jih natrosil na testo. Jed je sedaj izgledala vrhunsko. Z lastnimi rokami je jed odnesel k družini. Ker niso vedeli, kaj jim je kuhar pripravil, je mama vprašala: »Kaj pa naj bi bila ta jed?«

Lorenzo je za sekundo pomislil, nato pa dejal: »Mar ne veste? Naj vam razložim. To jed sem vam pripravil, ker so jo vaši predniki zelo radi pripravljali. Zato se imenuje po njih. Reče se ji *Pizza*.«

Družina je bila presenečena, a hkrati zadovoljna. Lorenzo je poškilil na stran in zagledal Currada, kako se hihita. Vesel je bil, da mu je iz nič uspelo narediti nekaj več.

In tako je v resnici nastala prava italijanska *pica*.

HANA ŽELEZNIK, 9. b

PONAREJENA JEREBIČJA JAJCA

Currado Gianfigliuzzi, zmerom plemenit, radodaren meščan, je na svoj dvor povabil bratranca. Njegov bratranec, ki je bil prav tako plemenit, je povabilo sprejel, zajahal svojega najiminitnejšega belega konja in se odpravil na pot.

Pred njim se je vila dolga cesta, ki ji ni bilo videti konca. Curradov bratranec Aurilccipe je moral prepotovati celo deželo, preden je prispel.

Med tem pa je Currado naročil svojemu kuharju Chichibiu, naj poišče najboljša jajca jerebice. Chichibio je tako imel do večera čas, da poišče vsaj sedem jajc jerebice. Seveda bi jih lahko le kupil, a kaj ko je bi brez ficka. Nujno pa je potreboval denar, zato se je odločil, da za jajca na oko uporabi kar navadna kokošja jajca.

Zgodaj zjutraj je Aurilccipe prispel na dvor Chiccabela maccio, najlepši dvor daleč naokoli. Currado mu je prinesel sveža oblačila in mu pokazal sobo.

Čez četrto ure sta se usedla za mizo, da bi zajtrkovala. Chichibio je v kuhinji hitel in pripravljaj še lososa, kruh in druge dodatke za zajtrk, poleg »jerebičjega jajca«. Jajca

na oko je postregel nazadnje in nestrpno odvihral v kuhinjo. Currada je hotel prepričati, da je zelo garal, da je dobil ta jajca in bi moral zato dobiti mnogo denarja. Živčno je postopal po kuhinji in iskal ideje, kako napraskati čim več denarja.

Nakar ga Currado jezno pokliče: »Chichibio, povem ti, če so tale jajca ponarejena ali še huje, kurja, se ti ne piše dobro!« Medtem ko Chichibio išče laž, ki bi popravila napako, se oglasi bratranec: »Nikoli še nisem jedel jerebičjega jajca, a povem ti, da okusim kokošje jajce.« Chichibio je vedel, da se mu ne piše dobro, če se hitro nečesa ne domisli.

»Gospoda, jaz vama lahko dokažem, da so jajca od jerebice,« je izjavil. Začudena sta ga pogledala in rekla: »Kaj res? Kako pa?« »Ali ni logično?« je vprašal kuhar. »Le jajčne lupine vama prinesem in videla bosta, da vsekakor niso kokošja.« Bratranca sta se strinjala in Chichibio je odšel v kuhinjo.

Domislil se je odlične zvijače, ki bi mu morala prinesiti denar za nekaj tednov. Na jajčne lupine je narisal različne črne packe. Bil je ponosen na to, kar si je izmislil. Le upal je, da bo prepričal ta dva meščana.

Ko jima je pokazal jajca, sta bila zelo presenečena. Nista si mislila, da je dejansko poiskal prava jajca, zato sta ga prosila za še dve izjemni jerebičji jajci na oko. Bila sta navdušena nad njimi. Novica se je hitro širila po mestu. Chichibio je postal najbolj poznan kuhar daleč naokoli.

Ljudje iz vseh dežel so prihajali poskušat ne le njegova slavna jajca na oko, ampak tudi njegovo zelo poznano, v časopisu odlično ocenjeno, enolončnico s tremi različnimi vrstami mesa: z govedino, s slanino in z mušjim mesom.

Odprl je restavracijo »ZVIJAČARA«, s petimi zvezdicami in edinstvenim imenom. »Zakaj takšno ime, še ni povedal, a saj ni pomembno. Dokler imamo kaj dobrega za pod zob,« je komentiral gospod Janez, ocenjevalec jedi.

Chichibio, slavni kuhar eksotičnih jedi, zdaj mastno služi in si gradi dvorec, ki bo še lepši kot Curradov.

TEA BRECL, 9. b

MASTERCHEF

Preprost in iznajdljiv kuhar Chichibio se je poročil z gospo iz soseščine, z gospo Brunetto; dal je odpoved pri plemenitem, radodarnem in imenitnem meščanu Curradu in z ženo sta odpotovala iz Italije vse do Indije. Tam je odprl svojo restavracijo in živela sta srečno.

Nekega dne je, ko se je odpravljajal na tržnico po svežo zelenjavo, zagledal reklamo za kuharsko tekmovanje. Letak je iztrgal z zidu in veselo poskakoval do barvite restavracije. Želel se je prijavit na tekmovanje, saj bi dobil veliko vsoto denarja, če bi zmagal, in tudi slaven bi postal. To idejo je povedal Brunetti: »Hej, hoj, draga! Ali veš, kaj sem danes prinesel s tržnice?«

Brunetta mu je odgovorila: »Ja, svežo zelenjavo, tako kot vsak drugi dan.«

Chichibio je odkimal in rekel: »Pa ne samo to, naletel sem še na prav posebno privlačen letak. Poglej!« Chichibio je iz žepa izvlekel letak in ji ga pokazal.

Žena pa mu je odvrnila: »Uuuuuuu! Meni je že vseč, kam merijo tvoje misli, ampak, kaj pa veš o tem tekmovanju?«

Že skoraj slavni šef se je zamislil in rekel: »Tekmovanje naj bi potekalo v treh delih. Najprej imaš avdicijo, potem tri tekmovanja in na koncu še finale, seveda, če prideš do tja. Avdicija je že naslednji teden, tako da me, prosim, ne moti več z vprašanji. Najti moram recept!« Chichibio je odhitel v svojo pisarno in poiskal odličen recept za korenčkovo juho.

Bližala se je avdicija in Chichibio je bil čedalje bolj na trnih. Seveda je opravil avdicijo z vsemi točkami in se je z odliko uvrstil na naslednji del tekmovanja.

Dan tekmovanja je nastopil kot bi mignil. Ko je Chichibio spoznal ostale tekmovalce, so pričeli.

Sodnik Tanwar je napovedal: »Današnja tema je hrana, ki ste jo kot otroci imeli najraje!« sodnik Gupta je pripomnil: »Na voljo imate 60 minut, naj se tekmovanje začne čez tri, dva, ena zzzzdddaaaaajjjjjj!«

Vsi so stekli v trgovino po sestavine. Chichibio je prinesel jagode, marelice, olje in jajca. A kaj, ko je ugotovil, da je pozabil moko in sladkor. Gledal je na vse strani, nato pa na sosednjem pultu zagledal piškote. Pograbil jih je in jih stresel v svoj žep. A ni vedel, da so bili v njem ubiti komarji. Ja, res, v njegovem, drugače čistem, žepu so bili komarji, ki jih je prejšnji večer lovil po sobi. Ko je želel piškote zmleti, da bi dobil "sladko moko", je sicer začudeno pogledal, a se ni zmenil za komarje in je uspešno končal jagodno-marelične cmočke.

Sodnik Kaushik je rekel: »Naj prvi prinese svojo jed kuhar Chichibio.«

Chichibio je ponosno nesel svojo jed in jo predstavil: »To so jagodno-marelični cmočki s črnimi pikicami!«

Z besedno zvezo črne pike je hotel prikriti komarje, a mu to ni ravno uspelo. Gupta in Kaushik sta z navdušenjem jedla cmočke, medtem ko je Tanwar zgroženo pogledal Chichibia in ga vprašal: »Ali so to mrtvi komarji na mojem krožniku?«

Chichibio mu je začudeno odvrnil: »Ne niso!«

Tanwar pa je rekel: »Poglej, če pa to ni komar, sem pa jaz nilski konj!«

Chichibio se je zasmel in mu prikimal: »To so moje posebne, vedno sveže malo slane in sladke začimbe iz Italije. Verjamem pa vam, da niste pričakovali cmočkov, ampak kakšno pico ali testenine. Ali imam prav?« Chichibio jih je poskušal speljati na drugo temo, a ... Gupta je dejal: »Nekaj imam zataknjeno za zobmi. Fujjjjjj!!!« Med zobmi je imel zataknjeno komarjevo krilo, zato je na ves glas zakričal. Kar zameglilo se mu je pred očmi. Tudi Chichibio je izbuljil oči in preden bi kdor koli drug, komentiral: »To je najbrž samo del cveta sivke, ki sem jo prinesel danes s sabo. Imam jo v svoji omarici. Lahko vam jo potem pokažem.«

Na tekmovanju je zmagal, prav tako tudi na naslednjih dveh. Finale pa se mu je res posrečil. Zmagal je in postal šef številka ena v Indiji in njegova restavracija ni bila nikoli prazna.

HANA SEMPRIMOŽNIK, 9. b

VELIKA POLOMIJA

Chichibio spet kuha za Currada. Danes je na meniju pujs z zelenjavo in jabolkom v ustih. Kuha brez težav, dokler v kuhinjo ne vstopi gospa Brunetta.

»Kaj bi spet ta rada?« si misli. Spet je prišla po hrano, kaj pa drugega. Kaj ji ima sploh ponuditi od pujsa? Nogo? Ne, razmišlja in se odloči, da ji ne bo dal ničesar. Že zadnjič ga je spravila v godljo. Morda bi še službo izgubil. Gospa Brunetta je užaljena. Pritožuje se, da ji nikoli ničesar ne da, čeprav ji vedno ustreže, pa Currado sploh ne opazi, da kaj manjka. Ampak tokrat, tokrat ji nič ne bo dal. Brunetta jezno odvihra iz kuhinje. Chichibiu ni niti malo žal. Pujs se peče, zelenjava se kuha, jabolko je na mizi, zato si Chichibio oddahne in gre za par minut ven. Tedaj se Brunetta vrne, da bi spet poskusila, če bo zdaj kaj dobila. Vidi, da Chichibia ni. Gleda naokrog, če jo kdo opazuje. Nikogar ni. Hitro sune jabolko in neopazno odide iz kuhinje. Chichibio se vrne, pujs je pečen. Postavi ga na pladenj, okrog potrosi zelenjavo, z roko seže po jabolku. Čakaj, kje je jabolko? Ta presneta Brunetta, sunila ga je. Ni škode, bo vzel drugo. Gre do sklede s sadjem, samo ni nobenega jabolka. Kaj bo zdaj? Nova pridejo šele jutri. Malo ga zaskrbi in razmišlja, kako to popraviti. Ali bo dal namesto jabolka kaj drugega? Hruško, bučo, paradižnik? Ne, to bo samo še huje. Ura je šest, pujsa mora postreči Curradu. Po poti že razmišlja, kako bo okregan. Gleda naokoli, če bi se mu utrnila kakšna ideja. Na svoji desni zagleda stekleno jabolko. »To bo to!« si reče. Vzame ga, ga da v pujsova usta in odhiti naprej. Pujsa postreže Curradu in njegovim gostom. Vse gre dobro, dokler eden od gostov ne ugrizne v jabolko. Ugrizne tako močno, da se je jabolko zlomilo. Currado vstane od mize in odvihra v kuhinjo. Tam živčen čaka Chichibio.

»Chichibio!« zavpije Currado. »V velikih težavah si!« reče jezno.

Chichibio se dela zmedenega in ga vpraša: »Zakaj ste tako jezni gospod?«

»Dobro veš!« reče.

»Ne vem,« odgovori.

»Meni in mojim gostom si postregel stekleno jabolko!« še vedno jezno reče.

»Res je gospod. Kako po drugače?« mu odgovori.

»Pravo bi moralo biti!« zakriči.

»Ni res gospod,« mu odvrne. »Po zadnji modi kuharskega sveta moraš uporabiti steklenega, tako je boljše, ne zgornje, bolj se blešči, bolj elegantno je, torej bolje izgleda. Vsi kuharji pomembnih ljudi tako delajo,« se zlaže.

»Kaj res?« začudeno vpraša Currado.

»Res, čisto res,« odvrne Chichibio.

»Če je pa tako, pa se ti opravičujem,« reče in se spet pridruži gostom. Pojasni jim stvar z jabolkom in se pohvali, da samo ugledni možje in kralji uporabljajo steklenega. Chichibio pa je vesel, da mu je uspela še ena zvijača.

LEA STROPNIK, 9. b

OBISK V FRANCIJI

Chichibio se je, kot priznani kuhar, odpravil v Francijo, kjer je bil kuhar na otvoritvi nove restavracije, ki je slovela, še preden je bila zgrajena, saj je njen lastnik Mario, najboljši kuhar tistega časa. Chichibiju je dal na izbiro, da lahko sam odloči, kaj bo kuhal na otvoritvi, vendar naj se predstavi z nečim, kar predstavlja državo Francijo. Chichibio se je odločil, da bo kot predjed pripravil namaz na bageti, glavna jed bo rižota po francosko, za sladico pa se je odločil za makrone in francoske rogljičke. Na otvoritev so bila povabljeni sama znana imena. Vse od kuharjev, igralcev, pevcev ... Povabljeni pa je bila tudi vojvodinja Slivnata, vojvodina Francije. Zato se je Chichibio odločil, da bo v francoske rogljičke dal slivov nadev, saj vojvodina obožuje slive in se na njih zelo spozna, zato tudi takšno ime. Otvoritev je bila ob dveh popoldne, zato se je Chichibio tistega jutra zgodaj zbudil in se odpravil proti kuhinji. Začel je s predjedjo in glavno jedjo. Tu je šlo vse gladko. Ko pa je prišel do sladice, francoskih rogljičkov, je nastal problem. Ugotovil je, da je pozabil kupiti slive, časa, da bi jih šel iskat, pa ni bilo več. Premišljeval je, kaj naj stori. Na mizi je zagledal jajčevce. Spomnil se je, da so olupljivi jajčevci vijolični, zato jih je olupil, narezal in zmiksals. Nadev je bil pripravljen. Testo je bilo pripravljeno, zato je rogljičke le še napolnil in dal v pečico. Kmalu so bili pečeni, pred vrati pa je bila tudi otvoritev. Gostje so med seboj klepetali in sproščeno uživali ob okusni hrani. Chichibio je ponosno poslušal pohvale gostov, bližal pa se je čas sladice, zato je bil vedno bolj nemiren. Noben ni opazil razlike med nadevoma v rogljičkih, razen vojvodine, česar se je Chichibio najbolj bal.

»To pa niso slive,« je dejala vojvodina.

»Seveda so slive, vojvodina, za vas le najboljše,« se je branil Chichibio.

»Dobro se spoznam na slive, a takšne vrste sliv še nisem probala in ti ne verjamem, razočarana sem!«

»Vojvodina Slivnata, užaljen sem zaradi teh besed. To so dragocene slive iz Italije. Zelo težko jih je dobiti, zato sem se še posebej potrudil, da sem jih dobil,« je dejal Chichibio.

Vojvodini Slivnati je postalo nerodno. Opravičila se je in še celo popoldne na veliko jedla rogljičke. Chichibio pa je bil ves vesel, saj mu je uspela še ena potegavščina.

NEJA KUNAVER, 9. a

TRIJE PRAŠIČKI

Kuhar Chichibio je eden najbolj znanih kuharjev v okolici. Vsi ga poznajo in želijo poskusiti eno njegovih jedi. Nekega dne je njegovo restavracijo obiskal svetovno znani kritik. Zanj je značilno, da svoje mnenje o hrani v restavraciji poda kar na javni televiziji. Naročil je svinjino na kuharjev način. Ko je Chichibio slišal za njegovo

izbiri, se je lotil dela. V navadi mu je, da zrezek pokrije s posodico iz testa. Lotil se je priprave testa. Žal mu ni dobro uspelo in je ugotovil, da nima ne časa ne sestavin za novo testo. Obupano je začel peči svinjino. S kotičkom očesa je poškilil h kritiku. Ta se mu je hudomušno nasmehnil. Postavil je zrezek na krožnik in ga samozavestno postregel. "Izvolite!" je z osladnim glasom velel kritiku. Ta se mu ju porogljivo nasmehnil in dejal: "Je tvoj prašiček morda ostal brez strehe?" Nadaljeval je z norčevanjem, a Chichibiu se je utrnila ideja. Dejal je: "Mar ne veste? Po naši vasi se že cel mesec potika volk. Očitno je mojemu ubogemu prašičku odpihnil streho. Kako ste lahko tako brezčutni!" Kritik je čudno pogledal. Ni mogel presoditi, ali ga Chichibio vleče za nos. Chichibio je spoznal, kaj razmišlja kritik, zato je zaklical: "Volkec, Volkec!" In res. Izza vogala se je prikazal pes. Res je malo spominjal na volka. Na veliko začudenje kritika je imel v gobcu košček Chichibijevega ponesrečenega testa. Šokirano je zapustil restavratorstvo in dolgo ga niso več videli. Tudi mnenja o restavratorstvu ni podal. Njegov zrezek pa je dobil slavni Chichibijev Volkec.

AJDA OBLAK, 9. a

SMEJI SE JUPITER ZALJUBLJENIM PRISEGAM

Že od začetka sveta so ljudje verjeli v magična bitja, vile, škrate, samorože, zmaje, meduze in ostale nesmiselne plodove domišljije. Kljub omejenosti človeškega uma včasih le udarijo žebljico na glavico. Prvo ljudstvo, ki se jim je začelo svitati o prisotnosti nas, bogov, so bili že stari Grki. Naša imena so sicer malo pomešali. Boga ljubezni so klicali Afrodita namesto Amor, boga vojne pa Ares namesto Mars. Tudi zame so si izmislili nekoliko čudno ime. Namesto Jupiter so me klicali Zevs. Vsaj mojo vlogo so približno zadeli. O nas, bogovih, so si izmišljevali najrazličnejše zgodbe in mite. Takrat smo se na njihov račun kar veliko smejali. Starim Grkom so sledili Rimljani. Ker smo se naveličali zgrešenih imen, smo jim razodeli naša prave 'identitete'.

Ampak dovolj o meni. Preidimo na glavni razlog, zakaj vi to zdaj berete. Približno 1500 let po Rimljanih so Apeninski polotok poselili plemiči in fevdalci, kralji in kmetje. Kot vrhovni bog sem seveda moral vse spremljati. Priznati moram, da sem bil kar presenečen, kako nizko so intelektualno padli v primerjavi z Rimljani. Ta leta so bila zame milo rečeno naporna. Nikogar nočem užaliti, a to ljudstvo je bilo kar nekajkrat neumnejše kot Rimljani. Sploh kar se tiče ljubezni. Nikoli je nisem maral. Tega ne pravim, ker v njej nisem imel sreče, ampak sovražim to, da te naredi nespametnega. Dober primer tega sta bila mlada Romeo Monteg in Julija Capulet.

Kot se spodobi, bomo začeli, kjer se vse začne. Na začetku. Torej moramo omeniti njune prednike. Pred mnogo leti je med njimi prišlo do velikega spora. Moj spomin že malo šepa, zato se ne spomnim, kaj natanko se je zgodilo, a vem, da je bilo nekaj trapastega. A ljudje so trmasti, tako trmasti, da sta se družini še nekaj časa po sporu na smrt sovražili. Dobesedno. Ob pogledu nanje smo se bogovi sprva zabavali. A

kmalu zadeva ni bila več tako nedolžna. Med sabo so se toliko morili, da jih je celo Mars že težko gledal. Mnogi med nami so spor poskusili preprečiti, a nikomur ni uspelo. Naša edina možnost za uspeh je bil Amor. Nerad sem ga prosil za pomoč, saj sem vedel, da se ne bo dobro končalo. A to je bila edina rešitev za spor, ki se je moral končati.

Tako sta se Romeo in Julija zaljubila. Obljube, ki jih je Romeo dajal Juliji, so se mi zdele naravnost trapaste. A sem za voljo rešitve moral držati jezik za zobmi in pustiti Amorju, da opravi svoje delo. Uspelo mu je, da sta se mlada zaljubljenca poročila. A ker so ljudje neumni in lahkomišelní, je Romeo ubil Julijinega bratranca in si s tem zaslužil izgnanstvo.

Julijin oče je medtem bogatemu Parisu obljubil njeno roko. Namesto da bi le pobegnila, staršem vse pojasnila v pismu in živela z Romeom do konca svojih dni, se ji je zdela boljša ideja zaigrati svojo smrt. Naravnost BRILJANTNO, moram priznati. Kot se za zgodbe spodobi, je Romeo za njen načrt izvedel prepozno oziroma sploh nikoli ni izvedel. Kot bi naredil vsak z možgani (sarkazem), se je odpravil na Julijin grob in spil strup. Julija se je prebudila in na tleh videla mrtvega Romea. Ob pogledu nanj se je počutila, kot da bi ji nekdo z roko iz prsi vzel srce in ga zlomil na tisoče koščkov. Bolečina je bila zanjo preveč, zato je vzela nož, ki je bil zataknjen za Romeovim pasom, in se z njim ubila. Padla je na tla, ob Romea, in tako sta bila končno združena.

Njuni starši so šele po tragični smrti njunih edinorojencev uvideli, da je spor nesmiseln in nepotreben. Da nobenemu ni prinesel kaj več kot le gorje. Tako so Montegi in Capuleti končno zakopali bojno sekuro za ceno prelite krvi njunih mladih, zaljubljenih otrok.

Res, nikoli jih ne bom razumel.

LINA UJČIČ VRHOVNIK, 9. b

NEPREMAGLJIVA LJUBEZEN

Po dolgem času sem zopet odšla nakupovat. Res sem bila vesela ponovnega odprtja države. Koronavirus mi je v celoti spremenil življenje. Sprehajala sem se po nakupovalnem centru in kar naenkrat butnila v neznano osebo. Bilo me je grozno sram. Mislila sem si: «Končno sem spet med ljudmi, jaz pa se z vso silo zaletim v neznanca.» Minilo je nekaj sekund in napočil je čas, da se opravičim. To sem tudi storila, fant pa me je vprašal po imenu.

»Julija,« sem odgovorila, on pa je dejal, da mu je ime Romeo. Planila sem v smeh, saj v 21. stoletju ne poznam nikogar s tem imenom. Že dolgo se nisem tako smejala. Kaj kmalu mi je postalo jasno, da ga je moj smeh užalil. Zopet sem se opravičila, nato pa sva si izmenjala številki.

Na žalost so se razmere s koronavirusom zaostrele, zato smo morali izbrati: se cepiti ali se ne cepiti. Moja mami je zdravnica, zato smo se vsi v družini cepili.

Tako je minilo nekaj tednov od srečanja z Romeom. Nekega jutra me je prebudil pisk telefona. Bilo je sporočilo, ki ga je poslal Romeo. Dogovorila sva se za ponovno srečanje.

Staršem nisem povedala s kom se dobivam, ker se mi to ni zdelo potrebno. Minilo je nekaj tednov, povezanost med nama pa je rasla. Postala sva par in seveda sva morala povedati tudi staršem. Tako sva priredila srečanje, ki je najprej teklo gladko. Naenkrat pa je tema pogovora nanesla na koronavirus. Vedela sem, da bo tega slej ko prej prišlo do tega. Upala sem, da njegovi straši nimajo nič proti cepljenju. Seveda temu ni bilo tako. Tako so na plan prihajale težke besede. Moj nasmeh se je spremenil v »nesmeh« in le gledala sem lahko, kako nasmeh z obraza izgublja tudi Romeo. Upala sva, da cepljenje ne bo pripeljalo do spora. Spoznavna večerja se je kmalu sprevrgla v pravo nočno moro in Romeova družina je zapustila našo hišo.

Starši so mi prepovedali kakršne koli stike z njim. Dobila sem celo enotedenski pripor, odvzeli pa so mi tudi telefon. Vsak večer sem razmišljala o naju. Teden brez telefona se je vlekel kot leto dni. Ko sem dobila telefon, sem poklicala Romea. Dogovorila sva se, da bova najino zvezo skrivala. Srečo imam, da mi starši verjamejo, da sva prekinila stike. Zdaj sedim na postelji in razmišljam, kaj se bo zgodilo, ko starši izvejo za zvezo in vse moje laži. Mogoče bi morala začeti razmišljati o pobegu od doma.

TJAŠA VEBER, 9. a

METOD IN NESREČNA VASICA

Nekoč je v gozdu živel medved po imenu Metod. Imel je veliko sosedov in z vsemi se je odlično razumel. Toda nekega dne je v gozdni vasi začelo vladati hudo sovraštvo med manjšimi in večjimi živalmi. Metod se je zaradi sovraštva zelo slabo počutil, saj ni maral sporov in jeze. Kadar je stopil iz svoje hišice, so vanj metali kamne in govorili žaljive besede. Metod se na to ni oziral in je, tako kot vsak teden, šel na trg po med. Med potjo pa je iz gostilne Kabum zaslišal, kako velike živali kujejo načrt, da bi iz vasi pregnale vse manjše živali. Metodu se je to zdelo grozno, saj so bile tudi te živalce njegove prijateljice. Stopil je v gostilno in sedel za mizo. Kmalu je do njegove mize prišel velik jelen Jaro in mu rekel: »Živijo, Metod, ti nam bi prav prišel pri našem načrtu. Pridi in nam pomagaj!«

Toda Metod se je razjezil in na ves glas rekel: »Zakaj se kregate? Zakaj želite izkoreniniti manjše? Zakaj? To ni prav! Vsi smo enakovredni!«

Tedaj pa je stopil k njemu veliki, nič kaj prijazni medved Marko, in z vso silo prijel Metoda in ga vrgel iz gostilne. Metod ni bil jezen na Marka, saj se za dogajanje v gostilni ni zmenil. Zadovoljen, da je povedal svoje mnenje, je nadaljeval pot proti medeni tržnici. Ko je prišel do nje, so se čebele, ki so vodile tržnico, pognale za Metodom. Metod je bežal, kolikor so ga nesle noge, a čebele so bile hitrejšje in so ga

popikale. Metod je komaj pritekel do svoje hišice in se, ves popikan, sesedel na naslanjač. A šele v tistem trenutku je ugotovil, zakaj so ga čebele napadle. Zaradi njegove velikosti. Sam pri sebi je zagodrnjal: »Pa zakaj sem tako velik?« Tedaj pa je potrkalo na Metodova vrata. Metod se je komaj primajal do vrat in odprl. Pred vrati so stali Metodovi prijatelji: ježek Janko, veverička Viktorija in slavček Savko. Metod jih je lepo pozdravil in povabil naprej. Vstopili so, Metod pa jih je vprašal, zakaj so prišli. Janko je rekel: »Tudi mi ne maramo sporov in jeze, zato smo te prišli vprašat, če bi nam hotel pomagati, da bi temu naredili konec.« Metodu se je to zdelo nekaj imenitnega in je rekel: »Seveda, z veseljem vam pomagam, samo ne vem, kako.« Tedaj pa je s svojim nežnim glaskom rekla Viktorija: »Na dobrodelnem koncertu, ki bo kmalu, lahko predstavimo točko, v kateri bomo ostalim pokazali, da se ni treba kregati zaradi velikosti, saj ta ni pomembna, saj smo vsi enakovredni.« Metod vzklikne od veselja in reče: »To pa sploh ne bo težko, super prijatelji ste!« Nato je Slavko zažvižgal in rekel: »Ne smemo se še veseliti, saj ne vemo, ali nas bodo živali poslušale.« »Če bomo dovolj prepričljivi, nas bodo.« odvrne Janko.

EN TEDEN KASNEJE

Metod se je v svoji hišici pripravljaj na dobrodelni koncert, ko je nekaj previdno potrkalo na vrata. Metod je mislil, da so prijatelji, a pred vrati ga je čakal medved Marko in nespodoben policaj jelen Janez. Metod je bil prestrašen in začuden, saj je mislil, da so Janko, Viktorija in Slavko. Naposled pa je rekel: »Kaj bo dobrega, gospod policaj Marko?«

Marko mu je odgovoril: »Zate nič.« Marko je Metoda odvedel na trg, kjer so bile zbrane živali, med njimi tudi Viktorija, Janko in Slavko. Metod je bil prestrašen in obupan, a je zmož spregovoriti zbranim živalim: »Ne kregajmo se zaradi velikosti, saj smo vsi enaki, eni veliki, drugi manjši.«

Tedaj je neki mali mladi medved rekel: »Strinjam se z njim.«

Vse živali, razen jelena Jarota in medveda Marka, so se strinjale z glasom nedolžnega, kajti imele so dovolj prepiranja. Jelen Jaro in medved Mark pa sta bežala daleč stran, saj ju je napadel roj čebel in sršenov. In tako sta v vasi spet zavladata mir in harmonija.

KATARINA SLEMENŠEK, 6. b

SEDEMLETNO ČAKANJE

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel princ, ki je nadvse ljubil živali. Imel je dva psa, tri mačke, eno papigo in štiri ribe. Živel je na gradu, v hosti blizu njega pa je živela čarovnica, ki že dolgo ni imela obiskovalcev. Imela je hišico na drevesu, ki je lahko poletela, kamor si je čarovnica zaželela.

Princ si je že dolgo želel oditi na goro Pralica, vendar mu kralj in kraljica nista dovolila. Govorila sta, da v hosti straši čarovnica, vendar jima princ ni verjel. Govoril jima je, da je že dovolj star. Res je, da je bil star 21 let, a mu še vseeno nista dovolila. Sklenil je, da bo ponoči, ko bosta starša spala, odšel na goro Pralico. Na skrivaj je vzel hrano in veliko vode in vse to stlačil v nahrbtnik. Vzel je tudi rezervna oblačila in toplo jakno. Ko je ura odbila polnoč, se je obul v pohodne čevlje in se napotil. Preden je stopil v hosto, je pomislil na besede kralja in kraljice. Razmišljal je o dejanskem obstoju čarovnice, a je kmalu te misli pregnal. Ko je bil že skoraj na drugi strani hoste, si je naglas rekel: »To! Vedel sem, da ta neumna čarovnica ne obstaja.« Takrat pa se je čarovnica zbudila in ga je zgrabila za roko. Princ se je tako ustrašil in tako zelo zakričal, da so čarovnici skoraj ušesa odpadla. Ko ga je čarovnica spustila, saj si je zatisnila ušesa, je princ, namesto da bi zbežal iz hoste, začel tekati naokoli. Čarovnica ga je po petih minutah končno ujela. Odpeljala ga je v ječo, ki jo je imela v drevesu pod hišico. Ko sta kraljica in kralj odšla po princa, da bi prišel na zajtrk, ga v sobi ni bilo, tudi v kuhinji ga ni bilo, tudi v kopalnici, spalnici in pralnici ga ni bilo. Nato pa sta se spomnila, kje bi lahko bil. Le eno mesto obstaja, kamor bi odšel. Na goro Pralico. Mislila sta, da ga je ujela čarovnica in imela sta prav. No, ko že ravno govorimo o čarovnici, vas zanima kako gre našemu princu? V ječi ga je zeblo. Na srečo pa je imel svojo jakno, da se je ogrel. Hrano je dobil od čarovnice, kar ga je zelo presenetilo. Princ je mislil, da bo stradal. Za posteljo in kar koli drugega pa ni bilo urejeno. Kralj je poslal svoje vojake, naj rešijo princa. Ko pa so prišli do čarovnice, jih je vse skupaj pometala na kup in jih zaprla v ječo. Le eden, ki se je skrnil za drevo, je lahko zbežal. Kralju je povedal vse, kar se je zgodilo, a kralj ni mogel nič storiti. Moral je počakati na čas, ko se bo čarovnica naveličala princa. Mislil si je, da bo to zelo kmalu, vendar temu ni bilo tako. Minevali so tedni, princ res da ni stradal, vendar pozimi ga je pa zelo zeblo. Zaželel si je, da bi ta hip bil doma. Na žalost pa se mu želja ni uresničila. Minilo je eno leto in princ je že pogrešal dom. Zima je prišla naokoli in tako se je ponavljalo, dokler ni minilo pet let. Bilo je poletje in tako vročega poletja, kot je bilo takrat, še niso doživeli. Čarovnico je prosil, če se lahko gre kopat v bazen in čarovnica mu je dovolila, vendar ga je imela privezanega. Prišla je jesen in tako lepe jeseni še ni videl. Spet je prosil čarovnico, če lahko gre skakat v listje in čarovnica je privolila. Prišla je zima. Toliko snega še v življenju ni bilo. Prosil je čarovnico, če se lahko gre igrati na sneg in spet je privolila. Sedaj pa je prišla pomlad. Spet si je princ izmislil izgovor samo zato, da bi lahko odšel iz ječe. Rekel je: »Mar ni lep sončen dan. Ali bi lahko odšel nabrati šopek cvetja?« Čarovnica

mu ni dovolila, princ pa je bil tako žalosten, da se je začel na glas jokati in ni prenehal, dokler čaravnica ni rekla, da lahko gre iz ječe. In tako se je dogajalo, dokler ni minilo sedem let. Takrat pa je bilo čarovnici dovolj in je princa izpustila. V zahvalo je princ rekel čarovnici, da ima zanjo presenečenje. Z rutko ji je zavezal oči in jo nekam peljal. Peljal jo je iz hoste na sonce in čaravnica je začela izhlapevati. Čez nekaj minut je ni bilo več. Vse, kar je ostalo od nje, so bila oblačila. Princ se je odpravil domov. Ko je prišel do gradu, si je rekel, da nikoli več ne gre od doma brez vprašanja. Od takrat naprej je princ kralju in kraljici povedal, če je kam odšel. In tako so živeli srečno do konca svojih dni.

LANA BRECL, 6. b

PRIGODA Z DRONOM

Nekega dne se je Elin oče odpravil na službeno potovanje za tri dni. Ko sta se poslavljal, je oče Eli posebej naročil, da se ne dotika drona s kamero, saj ga je oče imel za službo. Ela mu je obljubila, da se ga ne bo dotikala.

Tretji dan očetovega potovanja se je Ela dobila s prijateljico. Bilo jima je dolgčas. Prijateljica ji je rekla, da bi se lahko igrali z dronom. Ela ga ne bi smela uporabiti, a jima je bilo res dolgčas, zato se je odločila, da bo obljubo, ki jo je dala očetu, prelomila. Mame ni bilo doma, zato je ni mogla videti, kako je vzela dron. S prijateljico sta odšli k reki, ki je bila od Elinega doma oddaljena petnajst minut. Šli sta k reki in tam vklopili dron in kamero ter opazovali okolico s ptičje perspektive. Mine nekaj časa in Eli zazvoni telefon. Vidi, da jo kliče oče. Reče ji, da bo doma čez pet minut. Seveda bo oče opazil, da drona ni. Po kratkem premisleku se Eli utrne odlična zamisel. Potrebno je, da je doma samo dron, ne pa tudi ona. Dron je pilotirala z vso hitrostjo čez mesto in končno prišla do svoje hiše. Ker ni bilo nobenega doma, je lahko dron pretihotapila v hišo le skozi dimnik. Seveda je bil prašen in je na kameri pustil madež, zato Ela ni vedela, kam pilotira. Dron se je zaletel v polico in razbil vazo. Uničil je blazino in s tem se je kamera očistila, zato je dron v zadnji sekundi pripeljala na njegovo mesto.

Elin oče je prišel domov takoj za tem. Hiša je bila razmetana, a nihče ni imel dokaza, da je to naredila ona, poleg tega pa je tudi dron bil na svojem mestu. Seveda je bila Ela sumljiva, a nihče ni mogel dokazati, da je to res bila ona.

MAŠA LONČAR, 9. a

Besedna ustvarjalnost 2. 6

PRI MENI JE PRESPALA METKA.

SKUPAJ SVA SE ŠLI KOPAT NA VELENJSKO JEZERO IN ZA SAVINJO.

NA MORJU SEM PRVIČ SURFALA. BILO MI JE ZELO VŠEČ.

DOBILA SEM TUDI BRATRANCA JAKOBA.

ELA BRINOVŠEK, 2. B

Navdih za ustvarjanje smo dobili po branju pesmi Ferija Lainščka Velika žlica in Nova pravila.

VELIKA ŽLICA

Rad bi že segel
do zgornje police,
rad bi pogledal
k sosedu čez plot.
Rad bi že vrgel
kamen čez reko,
rad bi brcnil
s sredine na gol.
Rad bi že jedel
z žlico veliko,
še posebej seveda
sladoled in sladico.

NOVA PRAVILA

Zvečer se umijem
brez vode in mila.
Zjutraj budilka
ne bo več zvonila.
Opoldne bom puding
namesto kosila.
Četudi razglasil
sem nova pravila,
rad bi, da mama
se ne bi jezila.

Feri Lainšček (iz zbirke Cicibanija)

RAD BI BIL VELIK, HITER IN ZVIT.

RAD BI LETEL.

RAD BI DOLGO SPAL.

RAD BI, DA NE BI BILO NIČ DOMAČE NALOGE.

RADA BI, DA BI PRESPALI V ŠOLI.

HOČEM VELIKO IGRAČ.

JAZ SI ŽELIM IMETI MIŠICE.

RAD BI IGRAL IGRCE BREZKONČNO.

NAMESTO ŠOLE BI IMELA LUNA PARK.

ZVEČER SI ŽELIM ŽURATI.

RAD BI, DA BI ME MAMI POSLUŠALA.

VSAK DAN BI JEDLA POMFRI IN PALAČINKE.

IMEL BI HIŠO IZ SLADKARIJ.

RAD BI IMEL DEŽELO SLADOLEDA.

RADA BI, DA BI BIL SLADOLED ZASTONJ.